

P r o h l á š e n í
k mezinárodní situaci,

usnesené na poradě představitelů Komunistické strany Jugoslavie, Bulharské dělnické strany /komunistů/, Komunistické strany Rumunska, Maďarské komunistické strany, Polské dělnické strany, Vsesvazové komunistické strany /bolševiků/, Komunistické strany Francie, Komunistické strany Československa a Komunistické strany Itálie.

Představitelé Komunistické strany Jugoslavie, Bulharské dělnické strany /komunistů/, Komunistické strany Rumunska, Maďarské komunistické strany, Polské dělnické strany, Vsesvazové komunistické strany /bolševiků/, Komunistické strany Francie, Komunistické strany Československa a Komunistické strany Itálie pojednali o mezinárodní situaci a dohodli se na tomto prohlášení:

V důsledku druhé světové války a v poválečném období došlo k podstatným změnám v mezinárodní situaci.

Tyto změny spočívají v novém rozdělení základních politických sil na světové aréně, ve změně vztahů mezi vítěznými státy druhé světové války a v jejich přeskupení.

Pokud trvala válka, spojenecké státy ve válce proti Německu a Japonsku šly společně a tvořily jeden tábor. Avšak ve spojeneckém táboře už během války byly rozdíly jak při stanovení válečných cílů, tak při určování úkolů poválečného uspořádání světa. Sovětský svaz a demokratické země za hlavní cíl války považovaly obnovu a upevnění demokratických řádů v Evropě, likvidaci fašismu a odvrácení možnosti nové agrese ze strany Německa, docílení všestranné a dlouhodobé spolupráce národů Evropy. Spojené státy a spolu s nimi Anglie si vytýčily ve válce jiný cíl: zbavit

se konkurentů na trzích /Německo, Japonsko/ a upevnití své dominující postavení. Tento rozdíl při stanovení válečných cílů a úkolů poválečného uspořádání se prohluboval v období poválečném. Vytvořily se dvě protikladné politické linie: na jednom pólu politika SSSR a demokratických zemí, směřující k podlomení imperialismu a k upevnění demokracie; na druhém pólu politika USA a Anglie, směřující k posílení imperialismu a k zardoušení demokracie. Poněvadž SSSR a země nové demokracie se staly překážkou při uskutečňování imperialistických plánů boje za světovládu a za zničení demokratických hnutí, bylo vyhlášeno tažení proti Sovětskému svazu a proti zemím nové demokracie; nejhorkokrevnější imperialističtí politikové v USA a Anglii podporují toto tažení hrozbou nové války.

Takto se vytvořily dva tábory - tábor imperialistický a antidemokratický, jehož základním cílem je nastolení světovlády amerického imperialismu a zničení demokracie; a tábor antiimperialistický a demokratický, jehož základním cílem je podkopání imperialismu, upevnění demokracie a likvidace zbytků fašismu.

Zápas dvou protilehlých táborů - imperialistického a protiimperialistického - se odehrává za podmínek dalšího zostření všeobecné krise kapitalismu, zeslabení sil kapitalismu a upevnění sil socialismu a demokracie.

Imperialistický tábor a jeho vedoucí síla - USA - projevuje proto zvláště agresivní aktivitu. Tato aktivita se uplatňuje současně všemi směry - po linii vojensko-strategických opatření, po linii hospodářské expanse a po linii ideologického boje. Trumanův a Marshallův plán je jen částí - evropskou kapitolou celkového plánu světové expanzivní politiky, prováděné Spojenými státy ve všech koutech zeměkoule. Plán ekonomického a politického porobení Evropy americkým imperialismem je doplňován plány ekonomického a politického porobení Číny, Indonésie, jihoamerických zemí.

Včerejší agresori - němečtí a japonští velkokapitalističtí magnáti jsou připravováni Spojenými státy americkými k nové úloze: mají se stát nástrojem imperialistické politiky USA v Evropě a Asii.

Arsenál taktických prostředků, používaných imperialistickým táborem, je neobyčejně rozmanitý. Kombinují se zde přímé hrozby násilím, vyděračství a nátlak, různé metody politického a ekonomického nátlaku, podplácení, využívání vnitřních rozporů a rozepří k posílení svých pozic; všecko to se provádí pod liberálně-pacifistickou rouškou, která má oklamat a nachytat lidi nevyznající se v politice.

Zvláštní místo v arsenále taktických prostředků imperialistů zaujímá využívání zrádcovské politiky pravicových socialistů typu Bluma ve Francii, Attleeho a Bevina v Anglii, Schumachera v Německu, Rennera a Schürfa v Rakousku, Saragata v Itálii atd. Pravicoví socialisté se snaží zakrýt fakticky lupičskou podstatu imperialistické politiky maskou demokracie a socialistické fraseologie, ve skutečnosti jsou však ve všem věrnými pomocníky imperialistů, vnášejíce rozklad do řad dělnické třídy, otravující její vědomí. Není náhodou, že zahraniční politika anglického imperialismu našla v osobě Bevinově svého nejdůslednějšího a nejhorlivějšího vykonavatele.

Za těchto okolností je třeba, aby antiimperialistický, demokratický tábor se semknul, dohodl se na jednotné platformě postupu, stanovil svou taktiku proti hlavním silám imperialistického tábora, proti americkému imperialismu, proti jeho anglickým a francouzským spojencům, proti pravicovým socialistům především v Anglii a ve Francii.

Ke zkřížení plánu imperialistické agrese je třeba úsilí všech demokratických antiimperialistických sil Evropy. Pravicoví socialisté jsou v této věci zrádci. S výjimkou semí nové demokracie, kde blok komunistů a socialistů s ji-

nými demokratickými progresivními stranami tvoří základnu obrany těchto zemí proti imperialistickým plánům, socialisté ve většině jiných zemí, především francouzští socialisté a angličtí labouristé - Ramadier, Blum, Attlee, Bevin - svou otrockou ponižeností a podlézavostí usnadňují americkému kapitálu jeho úkol, podněcují jej k vydírání a ženou své země na cestu vasalské závislosti na Spojených státech amerických.

Z toho vyplývá, že komunistickým stranám připadl mimořádný úkol. Musí chopit do svých rukou praporek obrany národní nezávislosti a svrchovanosti svých zemí. Budou-li komunistické strany pevně hájit své pozice, nedají-li se zastrašit a vydírat, budou-li mužně stát na stráži demokracie, národní svrchovanosti, svobody a nezávislosti svých zemí, doveďou-li ve svém boji proti pokusům o ekonomické a politické zotročení svých zemí se postavit do čela všem silám, ochotným hájit čest a národní nezávislost - pak nemohou se stát skutkem žádné plány na zotročení zemí Evropy a Asie.

Toť nyní jeden ze základních úkolů komunistických stran.

Je třeba mít na zřeteli, že mezi přáním imperialistů rozpoutati novou válku a možností takovou válku organizovat - je obrovská vzdálenost. Národy světa si nepřejí války. Síly, podporující mír, jsou značné a veliké; budou-li tyto síly pevné a nezlomné při obraně míru, obstojí-li v pevnosti a rozhodnosti, pak plány agresorů úplně ztroskotají. Nezapomínejme, že pokřik imperialistických agentů s válečným nebezpečím chce zastrašovat nepevné lidi a lidi slabých nervů a docíliti za pomoci vydírání ústupků pro agresora.

Hlavní nebezpečí pro dělnickou třídu tkví nyní v podceňování vlastních sil a v přeceňování sil imperialistického tábora. Jako v minulosti mnichovská politika uvolnila ruce hitlerovské agresí, tak ústupky novému kursu USA a imperialistického tábora mohou jeho iniciátory povabudit k ještě

větší drzosti a agresivitě. Proto komunistické strany musí se postavit do čela odporu proti plánům imperialistické expanse a agrese ve všech směrech - po státní, politické, ekonomické a ideologické linii, musí spojit a sjednotit své úsilí na podkladě společné antiimperialistické a demokratické platformy a shromáždit kolem sebe všechny demokratické a vlastenecké síly lidu.

4

Prohlášení
k mezinárodní situaci,

usnesené na poradě představitelů Komunistické strany Jugoslaviie, Bulharské dělnické strany / komunistů/, Komunistické strany Rumunska, Maďarské komunistické strany, Polské dělnické strany, Věsuvazové komunistické strany / bolševiků/, Komunistické strany Francie, Komunistické strany Československa a Komunistické strany Itálie.

Představitelé Komunistické strany Jugoslaviie, Bulharské dělnické strany / komunistů/, Komunistické strany Rumunska, Maďarské komunistické strany, Polské dělnické strany, Věsuvazové komunistické strany / bolševiků/, Komunistické strany Francie, Komunistické strany Československa a Komunistické strany Itálie pojednali o mezinárodní situaci a dohodli se na tomto prohlášení:

V důsledku druhé světové války a v poválečném období došlo k podstatným změnám v mezinárodní situaci.

Tyto změny spočívají v novém rozdělení základních politických sil na světové scéně, ve změně vztahů mezi vítěznými státy druhé světové války a v jejich přeskupení.

Pokud trvala válka, spojenecké státy ve válce proti Německu a Japonsku šly společně a tvořily jeden tábor. Avšak ve spojeneckém táboře už během války byly rozdíly jak při stanovení válečných cílů tak při určování úkolů poválečného uspořádání světa. Sovětský svaz a demokratické země zahlavní cíl války považovaly obnovu a upevnění

demokratických řádů v Evropě, likvidaci fašismu a odvrácení možnosti nové agrese se strany Německa, docílení všestranné a dlouhodobé spolupráce národů Evropy. Spojené státy a spolu s nimi Anglie si vytýčily ve válce jiný cíl: zbavit se konkurentů na trzích ^(Německo, Japonsko) a upevnití své dominující postavení. Tento rozdíl při stanovení válečných cílů a úkolů poválečného uspořádání se prohluboval v období poválečném. Vytvořily se dvě protikladné ^{politické linie:} politiky, na jednom pólu politika SSSR a demokratických zemí, směřující k ^{podkopání} imperialismu a k upevnění demokracie; na druhém pólu politika USA a Anglie, směřující k posílení imperialismu a k zardoušení demokracie. Poněvadž SSSR a země nové demokracie se staly překážkou při uskutečňování imperialistických plánů boje za světovládu a za zničení demokratických hnutí, bylo vyhlášeno tažení proti Sovětskému svazu a proti zemím nové demokracie; nejhorkokrevnější imperialističtí politikové v USA a Anglii podporují toto tažení hrozbou nové války.

Takto se vytvořily dva tábory - tábor imperialistický a antidemokratický, jehož základním cílem je nastolení světovlády amerického imperialismu a zničení demokracie; a tábor antiimperialistický a demokratický, jehož základním cílem je podkopání imperialismu, upevnění demokracie a likvidace zbytků fašismu.

Zápas dvou protilehlých táborů - imperialistického a protiimperialistického - se odehrává za podmínek ^{sil} dalšího zostření všeobecné krise kapitalismu, zeslabení kapitalismu a upevnění sil socialismu a demokracie.

Imperialistický tábor a jeho vedoucí síla - USA - projevuje proto zvláště ^{agresivně} ~~pasivně~~ aktivitu. Tato aktivita se uplatňuje současně všemi směry - po linii vojensko-strategických opatření, po linii hospodářské expanse a po linii ideologického boje. Trumanův a Marshallův plán je jen částicí - evropskou kapitolou celkového plánu

světové expansivní politiky, prováděné Spojenými státy ve všech koutech zeměkoule. Plán ekonomického a politického porobení Evropy americkým imperialismem je doplňován plány ekonomického a politického porobení Číny, Indonésie, jihoamerických zemí. Všerejší agresivní - němečtí a japonští velkokapitalističtí magnáti jsou připravováni ^{Spojenými státy americkými} ~~americkými~~ k nové úloze: mají se stát nástrojem imperialistické politiky USA v Evropě a Asii.

Arsenál taktických prostředků, používaných imperialistickým táborem, je neobyčejně rozmanitý. Kombinují se zde přímé hrozby násilím, vyděračství a nátlak, různé metody politického a ekonomického nátlaku, podplácení, využívání vnitřních rozporů a rozepří k posílení svých pozic; všecko to se provádí pod liberálně-pacifistickou rouškou, která má oklamat a nachytat lidi nevyznající se v politice.

X
Zvláštní místo v arsenále taktických prostředků imperialistů zaujímá využívání zrádcovské politiky pravicových socialistů typu Blumova v Francii, Attleeho a Bevinova v Anglii, Schumachera v Německu, Rennera a Schärfa v Rakousku, Saragata v Itálii ^{atd.} Pravicoví socialisté se snaží zakrýt fakticky lupičskou podstatu imperialistické politiky maskou demokracie a socialistické frseologie, ve skutečnosti jsou však ve všem věrnými pomocníky imperialistů, vnášejíce rozklad do řad dělnické třídy, otravující její vědomí. Není náhodou, že zahraniční politika anglického imperialismu našla v osobě Bevinově svého nejdůslednějšího a nejhorlivějšího vykonavatele.

Za těchto okolností je třeba, aby antiimperialistický, demokratický tábor se sesknul, dohodl se na jednotné platformě postupu, stanovil svou taktiku proti hlavním silám imperialistického tábora, proti

americkému imperialismu, proti jeho anglickým a francouzským spojencům, proti pravicovým socialistům především v Anglii a ve Francii.

Ke zkřížení plánu ^{imperialistické agrese} ~~Marshalla - Trumanova~~ je třeba úsilí všech demokratických antiimperialistických ^{sil} Evropy. Pravicoví socialisté jsou v této věci zrádci. S výjimkou zemí nové demokracie, kde blok komunistů a socialistů s jinými demokratickými progresivními stranami tvoří základnu ^{obranu} těchto zemí proti imperialistickým plánům, socialisté ve většině jiných zemí, především francouzští socialisté a angličtí labouristé - Ramadier, Blum, Attlee, Bevin - svou otročskou ponížností a podlézavostí usnadňují americkému kapitálu jeho úkol, předněoují jej k vydírání a ženou své země na cestu vasalské závislosti na ~~Americe~~ *Spojených státech amerických*.

Z toho vyplývá, že komunistickým stranám ~~Francie, Itálie, Anglie a Japonska~~ připadá mimořádný úkol. Musí chopit do svých rukou prapor obrany národní nezávislosti a svrchovanosti svých zemí. Budou-li komunistické strany pevně hájit své pozice, nedají-li se zastrašit a vydírat, budou-li mužně stát na strážní demokracie, národní svrchovanosti, svobody a nezávislosti svých zemí, dovedou-li ve svém boji proti pokusům o ekonomické a politické zotročení svých zemí se postavit do čela všem silám, ochotným hájit česť národní nezávislosti - pak nemohou se stát skutkem žádné plány na zotročení ^{zemí} Evropy a Asie.

Tož nyní jeden ze základních úkolů ~~komunistických~~ komunistických stran.

Je třeba mít na zřeteli, že mezi přáními impe-

rialistů rozpoutati novou válku a možností takovou válku organisovat - je obrovská vzdálenost. Národy světa si nepřejí války. Síly, podporující mír, jsou značné a veliké ; budou-li tyto síly pevné a nezlomné při obraně míru, obstojí-li v pevnosti a rozhodnosti, pak plány agresorů ^{úplně} ztroskotají. ^a Nezpomínejme, že pokřik imperialistických agentů ^{si} ~~o~~ ^{je} válčného nebezpečí ^{mu} chce zstrašovat nepevné lidi ^{a lidi} slabých nervů a docíliti za pomoci vydírání ústupků pro agresora.

Hlavní nebezpečí pro dělnickou třídu tkví nyní v podceňování vlastních sil a v přeceňování sil ^{imperiali-} ~~imperialistického~~ ^{středního tábora} jako v minulosti knichovská politika uvolnila ruce hitlerovské agresí, tak ústupky novému kursu USA ~~a~~ a imperialistického tábora mohou jeho iniciátory povzbudit k ještě větší drzosti a agresivitě. Proto komunistické strany musí se postavit do čela odporu proti plánům imperialistické expanze a agrese ve všech směrech - postátní, politické, ekonomické a ideologické linii, musí spojit a sjednotit své úsilí na podkladě společné antiimperialistické a demokratické platformy a shromáždit kolem sebe všechny demokratické a vlastenecké síly lidu.

Д Е К Л А Р А Ц И Я

СОВЕЩАНИЯ ПРЕДСТАВИТЕЛЕЙ КОМПАРТИИ ЮГОСЛАВИИ, БОЛГАРСКОЙ РАБОЧЕЙ ПАРТИИ (коммунистов), КОМПАРТИИ РУМЫНИИ, ВЕНГЕРСКОЙ КОММУНИСТИЧЕСКОЙ ПАРТИИ, ПОЛЬСКОЙ РАБОЧЕЙ ПАРТИИ, ВСЕСОЮЗНОЙ КОММУНИСТИЧЕСКОЙ ПАРТИИ (большевиков), КОМПАРТИИ ФРАНЦИИ, КОМПАРТИИ ЧЕХОСЛОВАКИИ и КОМПАРТИИ ИТАЛИИ
ПО ВОПРОСУ О МЕЖДУНАРОДНОМ ПОЛОЖЕНИИ

Представители Компартии Югославии, Болгарской рабочей партии (коммунистов), Компартии Румынии, Венгерской коммунистической партии, Польской рабочей партии, Всесоюзной Коммунистической партии (большевиков), Компартии Франции, Компартии Чехословакии и Компартии Италии, обменявшись мнениями по вопросу о международном положении, пришли к соглашению о следующей декларации.

В международной обстановке, в итоге второй мировой войны и в послевоенный период произошли существенные изменения.

Эти изменения характеризуются новой расстановкой основных политических сил, действующих на мировой арене, изменением отношений между государствами-победителями во второй мировой войне и их перегруппировкой.

Пока шла война, государства-союзники в войне против Германии и Японии шли вместе и составляли один лагерь. Однако в лагере союзников уже во время войны существовало различие в определении как целей войны, так и задач послевоенного устройства мира. Советский Союз и демократические страны основными целями войны считали восстановление и укрепление

демократических порядков в Европе, ликвидацию фашизма и предотвращение возможности новой агрессии со стороны Германии, создание всестороннего длительного сотрудничества народов Европы. США и в согласии с ними Англия ставили себе в войне другую цель - избавление от конкурентов на рынках (Германия, Япония) и утверждение своего господствующего положения. Эта разница в определении целей войны и задач послевоенного устройства стала углубляться в послевоенный период. Сформировались две противоположные политические линии: на одном полюсе политика СССР и демократических стран, направленная на подрыв империализма и укрепление демократии, на другом полюсе политика США и Англии, направленная на усиление империализма и удушение демократии. Так как СССР и страны новой демократии стали помехой в осуществлении империалистических планов борьбы за мировое господство и разгрома демократических движений, был провозглашен поход против СССР и стран новой демократии, подкрепляемый также угрозами новой войны со стороны наиболее ретивых империалистических политиков в США и Англии.

Таким образом, образовались два лагеря - лагерь империалистический и антидемократический, имеющий своей основной целью установление мирового господства американского империализма и разгром демократии, и лагерь антиимпериалистический и демократический, имеющий своей основной целью подрыв империализма, укрепление демократии и ликвидацию остатков фашизма.

Борьба двух противоположных лагерей - империалистического и антиимпериалистического - происходит в обстановке дальнейшего обострения общего кризиса капитализма, ослабления сил капитализма и укрепления сил социализма и демократии.

Поэтому империалистический лагерь и его ведущая сила США проявляют особенно агрессивную активность. Эта активность разворачивается одновременно по всем направлениям, - в направлениях военно-стратегических мероприятий, экономической экспансии и идеологической борьбы. План Трумэна-Маршалла является лишь составной частью, европейским разделом общего плана мировой экспансионистской политики, осуществляемой США во всех частях света. План экономического и политического закабаления Европы американским империализмом дополняется планами экономического и политического закабаления Китая, Индонезии, стран Южной Америки. Вчерашние агрессоры - капиталистические магнаты Германии и Японии - готовятся Соединенными Штатами Америки к новой роли - стать орудием империалистической политики США в Европе и Азии.

Арсенал тактических средств, применяемых империалистическим лагерем, весьма разнообразен. Здесь сочетаются и прямая угроза силой, шантаж и вымогательство, всякие меры политического и экономического давления, подкупа, использования внутренних противоречий и грызни для усиления

своих позиций, и все это прикрывается либерально-пацифистской маской, рассчитанной на обман и уловление неискушенных в политике людей.

Особое место в арсенале тактических средств империалистов занимает использование предательской политики правых социалистов типа Блюма во Франции, Эттли и Бевина в Англии, Шумахера в Германии, Реннера и Шерфа в Австрии, Сарагата в Италии и т.д., стремящихся скрыть подлинную разбойничью сущность империалистической политики под маской демократии и социалистической фразеологии, а на деле во всем являющихся верными пособниками империалистов, вносящими разложение в ряды рабочего класса, отравляющими его сознание. Не случайно, что внешняя политика английского империализма нашла в лице Бевина своего наиболее последовательного и ревностного проводника.

В этих условиях антиимпериалистическому, демократическому лагерю необходимо сплотиться, выработать согласованную платформу действий, выработать свою тактику против главных сил империалистического лагеря, против американского империализма, против его английских и французских союзников, против правых социалистов, прежде всего в Англии, во Франции.

Для того, чтобы сорвать план империалистической агрессии, необходимы усилия всех демократических антиимпериалистических сил Европы. Правые социалисты являются предателями

в этом деле. За исключением тех стран новой демократии, где блок коммунистов и социалистов с другими демократическими прогрессивными партиями составляет основу сопротивления этих стран империалистическим планам, социалисты в большинстве других стран и в первую очередь французские социалисты и английские лейбористы - Рамадье, Блюм, Эттли и Бевин - своим раболепием и угодливостью облегчают задачу американского капитала, провоцируют его на вымогательства и толкают свои страны на путь вассальной зависимости от Соединенных Штатов Америки.

Отсюда следует, что на коммунистические партии ложится особая задача. Они должны взять в свои руки знамя защиты национальной независимости и суверенитета своих стран. Если коммунистические партии будут крепко стоять на своих позициях, если они не дадут себя запугать и шантажировать, если они мужественно будут стоять на страже демократии, национального суверенитета, свободы и независимости своих стран, если они сумеют в своей борьбе против попыток экономического и политического закабаления их стран возглавить все силы, готовые отстаивать дело чести и национальной независимости, то никакие планы закабаления стран Европы и Азии не могут быть реализованы.

Это теперь одна из основных задач компартий.

Необходимо иметь в виду, что между желанием империалистов развязать новую войну и возможностью организовать такую войну - дистанция огромного размера. Народы мира не хотят войны. Силы, стоящие за мир, настолько значительны и

велики, что если эти силы будут стойкими и твердыми в деле защиты мира, если они проявят выдержку и твердость, то планы агрессоров потерпят полный крах. Не следует забывать, что шумиха империалистических агентов вокруг военной опасности имеет в виду запугать слабонервных и нестойких и добиться путем шантажа уступок агрессору.

Главная опасность для рабочего класса сейчас заключается в недооценке своих сил и в переоценке сил империалистического лагеря. Как мюнхенская политика в прошлом развязала руки гитлеровской агрессии, так и уступки новому курсу США и империалистического лагеря могут сделать его вдохновителей еще более наглыми и агрессивными. Поэтому коммунистические партии должны возглавить сопротивление планам империалистической экспансии и агрессии по всем линиям — государственной, политической, экономической и идеологической, они должны сплачиваться, объединять свои усилия на основе общей антиимпериалистической и демократической платформы и собирать вокруг себя все демократические и патриотические силы народа.